Malináda

MONIKA PETRÁKOVÁ

DEUS

DEUS

Malináda

Monika Petráková

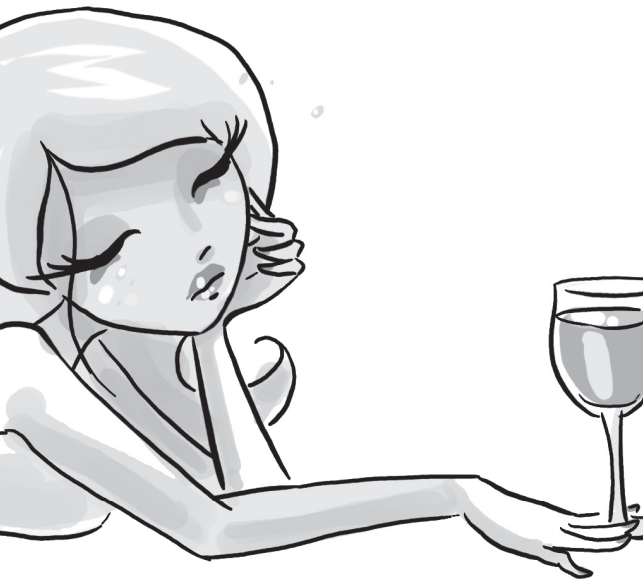

Nakladatelství DEUS

Copyright © Monika Petráková, 2011
Ilustrace © Tereza Budilová, 2011
Copyright © Nakladatelství DEUS, 2011

ISBN 978-80-87087-83-1

Odlišnost mezi zoufalstvím
a strachem je jak ta
ve chvíli, kdy loď zaniká
a když už zanikla.

Mysl je tichá, klidná,
jako oko ve tváři
sochy už dávno smířené
s tím, že nic nespatří.

Emily Dickinsonová
(A básníkem být nechci)

Kolik stojí láska

Kolik stojí láska? Ptám se sama sebe nad sklenicí červeného asi podvacáté. Mělo vůbec smysl všechno to, co jsem pro tebe dělala? Všechny ty věci, co jsem ti koupila, všechny ty večeře, co jsem zaplatila… mělo to vůbec nějaký význam? A přitom za tím vším byla jen obyčejná láska. Tolik jsem tě milovala, že jsem byla schopná uvěřit každé tvé výmluvě, proč za nás zrovna dnes nemůžeš zaplatit účet. Blbost asi nemá své meze… A já byla tak strašně hloupá, ne, já byla jen zamilovaná! Odsuďte někoho za to, že jen příliš miloval… jde to? Jistěže jde, protože sama sebe za to soudím každý den, každou hodinu, každou minutu, co mi došlo, že všechno byla jenom hra. Že žádné „šťastně až do smrti“ nebude a nikdy ani nebylo.

Všechno jsi zničil. Nenacházím v sobě ani střípek z té ženy, jakou jsem byla, když jsem tě poznala. Žena? Dívka… holčička… Byla jsem tak naivní a plná ideálů a chtěla jsem tě jen milovat. Být ti oporou, a co z toho dnes mám? Nekonečnou bolest… Cítím ji ráno, když se probouzím, celý den, když usínám, je se mnou jako jednovaječné dvojče, jehož přítomnost cítíš, i když je právě na druhé straně světa. Jsem jí plná a nedokážu ji ze sebe dostat pryč. Nedá se vykřičet, vyplakat, nedá se nijak zahnat. Je mojí věrnou společnicí, je mojí důvěrnicí…

Kdyby mi někdo řekl, že láska může tolik bolet, nikdy bych mu nevěřila. Stejně jako bych nikomu nevěřila, že mi jednou tolik ublížíš. Zvláštní, jak dlouho můžeme nosit růžové brýle. Musela jsem si změnit telefonní číslo, protože jsem už dál nesnesla všechny ty denní telefonáty útěchy o tom, jak jsi mě zneužil, jak jsem si to nezasloužila, jaký jsi hajzl… ano, hajzl. Je vůbec možné, že i po tom všem nedokážu nahlas tohle slovo ve spojení s tebou vyslovit? Že se tě ještě pořád snažím před ostatními bránit… Možné už je asi úplně všechno.

Tisíckrát se můžu ptát, kde se stala chyba, a odpo-

věď mi stejně nikdo nedá. Sama si musím odpovědět, ale k tomu je ještě dlouhá cesta.

Milovat…, co je víc? Možná jsem si jeho přízeň jen celé ty měsíce kupovala, nic víc… Nový svetr za jedno něžné objetí z výprodeje… Já nevím.

Chtěla bych tě pochopit, ale nemůžu. Nejsem chlap. Netuším, co ti mohlo stát za to vrazit kudlu do zad hloupé, neškodné holce. Nebyla jsem dost dobrá.... to je asi ono. Copak ty bys mohl žít vedle přízemní průměrnosti?

Dívám se do poloprázdné sklenice, ve které se právě topí tvoje zmenšenina. Zoufale se chceš udržet nad hladinou a zlostně na mě křičíš: „Jsi průměrná!!“

Ještě chvíli jsem si pohrávala se sklenicí a sledovala, jak si občas lokneš. Červené víno máš přece rád a já ti ho ráda dopřeju...

Jenomže každá sranda má svůj konec a jak sám rád říkáš: „I ten největší světový hit tě jednou omrzí.“

Tak tedy: „Cheers...! Až do dna!“

Není jiná možnost

Nevím, proč jsem vlastně kvůli tobě opustila celou tu jistotu svého brooklynského bytu. Celou tu jistotu, kterou mi dával maličký světlý byt, oranžové povlečení, puntíkaté hrnky, a Toma. Toma, jediného muže, kterému jsem nedokázala dát to, co si opravdu zasloužil. I teď po tolika letech si umím vybavit jistotu a klid, jaký jsem cítila, když mě sevřel do náruče. Aby ne… Tom je dvoumetrový stokilový černoch, takový můj Will Smith. Někdy ho dokonce lidé zastavovali na ulici, jak moc mu je podobný. Ne, že by mu to vadilo. Byli jsme tak směšná až absurdní dvojice, cupitala jsem vedle té hory svalů se svými 158 centimetry a sněhobílou pletí… A byla to láska. Poznala jsem ho na baseballovém zápase. Kamarád, co

hraje v národním mužstvu, mi už měsíce sliboval, že mi tuhle nezáživnou hru vysvětlí. A jednou jen tak zavolal, že jede na finále mistrovství Evropy v Praze, se svým kamarádem z New Yorku, který je u něho na dovolené, jestli bych tedy ráda konečně pronikla do tajů této hry… Neváhala jsem, zvláštní, i když mě baseball vůbec nezajímal, nezaváhala jsem. V rychlosti jsem si oblékla obyčejné seprané jeany, černé tílko a vyrazila do krásného slunečného dne, aniž bych tušila, jak moc se mi změní život.

Když jsem scházela ze schodů stadionu a viděla ho stát u zábradlí…, byla jsem ztracená. Jestli existuje mezi lidmi opravdová živočišná přitažlivost, tak ta mezi námi v tu chvíli byla. Dívali jsme se sobě navzájem do očí a já měla pocit, že jsme na stadionu úplně sami. Jen MY dva. Musel to být osud. Když nás Michael seznámil, přišlo mi, jako bych ho znala už roky. Byl tak zábavný, milý… byl tak přitažlivý… Hned noc po našem seznámení se mi zdálo, jak spolu souložíme. Musím to nazvat souloží, protože s milováním to nemělo nic společného… Jen vášnivý, divoký a naprosto uspokojivý sex. Netušila jsem, že realita může být ještě stokrát lepší. Že v sexu mu nikdo nemohl nikdy kon-

kurovat. Vášeň a něha, s jakou si mne bral ráno, v poledne, večer, na kuchyňské lince, na botníku v předsíni, v té malé staré koupelně… Byla jsem ho plná.

Vlastně jsem vůbec nepřemýšlela nad tím, jestli je rozumné všechno zahodit a ze dne na den se přestěhovat za oceán. Bylo to tak jasné. Sama sobě jsem nedávala na výběr, stejně jako když jsem dva roky potom z New Yorku od něho utíkala. „Nemám jinou možnost." Jak jinak si své jednání snadno omluvit.

Ty dva roky naplnily můj život láskou. Kdybych napsala něco jiného, lhala bych. Dva roky v Brooklynu plné lásky a stereotypů. Ani nevím, kdy jsem se začala tak strašně nudit. Najednou mi vadila tlustá servírka z protějšího bistra, která na něj při každé naší návštěvě dělala oči a myslela si, že je Britney Spears. Vadila mi panika a strach lidí… Ten pro mě nepochopitelný strach z vypadnutých pojistek, které naši sousedé považovali za jistý atentát na Spojené státy. Vadili mi jeho přátelé, co si mysleli, že Česká republika je v Jižní Americe, vadila mi samota, jakou jsem cítila, když nebyl se mnou… Nepřipadala jsem si doma.

Až teď s odstupem času dokážu pochopit, jak se musel cítit. Kluk, co se ve svých 30 letech sám staral

o čtrnáctiletého bráchu, kterému musel dělat mámu i tátu. Tři v jednom je snad jenom káva, ale rozhodně ne rodina. Asi až teď bych doopravdy dokázala ocenit odpovědnost a nadhled, s jakým všechno zvládal. A stejně tak mě dokázal nechat odejít. V klidu… možná kdyby tenkrát jen trochu ukázal, že mě opravdu potřebuje… Ne, nemám právo ho obviňovat.

Před pár dny mi zavolal a jako vždycky byl v jeho hlase slyšet smích. Když jsem mu řekla, že jsi mě opustil, chvíli bylo ticho a pak jen řekl: „New York i já na tebe pořád čekáme."

Vím, že bych si tím nepomohla a vím, že na návrat je příliš pozdě, ale tolik jsem to potřebovala slyšet.

Možná, že to je ta pravá láska… ukázat, že se nebojíš stále milovat někoho, kdo už dávno odešel… Seděla jsem na studené podlaze mého malého bytu a vzpomínala na noc, kdy jsem mu řekla, že jsem dostala vízum do Spojených států. Nebylo vůbec snadné se k té „pitomé" nálepce v pase dostat. Šla jsem na pohovor, který se odehrával na ambasádě a věděla, že tady rozhodnou o tom, jestli budeme mít šanci na společný život, nebo se budu muset smířit s virtuálním vztahem a nekonečným čekáním na letišti. Předpoklá-

dám, že u druhé varianty bych se do půl roku houpala v koupelně pověšená na podprsence. Netuším jak, ale asi mi přálo štěstí a já vízum dostala. Stála jsem před ambasádou a obvolávala všechny své známé, jen jemu jsem nezavolala. Chtěla jsem, aby to bylo něco extra... chtěla jsem ho při tom „vidět".

Měla jsem takový strach, že jsem mu ani nepřiznala pravý termín pohovoru a stanovila ho o týden později, než měl doopravdy proběhnout. Jako skoro každou noc jsme si i tehdy zapnuli webové kamery a probírali, jaký jsme měli den. On měl večer, já skoro ráno, přesto nám připadalo, že by stačilo zajít do sousedního bytu a byli bychom spolu.

Měl příšerný den. V New Yorku od rána pršelo, nemohl s dětmi na tréninku dělat to, co měl v plánu a pokazilo se asi všechno, k čemu se ten den chystal. Nezapomenu na to. Nezapomenu na moment, kdy jsem na klávesnici nervózně vyťukala: „CHCI TI NĚCO DŮLEŽITÉHO ŘÍCT." Jako by věděl, že další pohromu by ten den už asi nezvládl. Will Smith ve žlutém Lacoste triku se nešťastně díval do kamery a čekal co napíšu. „DNESKA JSEM BYLA NA AMBASÁDĚ A... MÁM TO! MÁM VÍZUM!!!" Chtěla bych popsat

jeho výraz, ale asi to nedokážu. Rukou si zakryl oči... Myslím, že už po mně nikdo nikdy nebude toužit tak moc, jako tenkrát on. Zeptala jsem se ho, kdy mám přijet a on odpověděl: „ZÍTRA“. Smáli jsme se.

Tak snadno jsem od něho odešla... nemůžu tomu uvěřit. Ve chvíli, kdy jsem zabouchla dveře našeho brooklynského bytu, zabouchla jsem si možná dveře do světlé budoucnosti s mužem, který mne opravdu miloval. A já jeho?